

WENNÄKOSKI: VENTS ET LYRES

DEEL 1

J'ai pris ma lyre: viens, maintenant,
deviens un instrument parlant.

Ik heb mijn lier gepakt: kom, word nu
een sprekend instrument.

(naar Sappho)

DEEL 2

Ah! que nous sommes loin de ces temps
de merveilles!
Les ondes, les rochers, les vents n'ont
plus d'oreilles,
Les cœurs même, les cœurs refusent de
s'ouvrir.
Et la lyre en passant ne fait plus rien
fleurir.

Ach, hoe ver zijn we verwijderd van die
wonderbaarlijke tijden!
De golven, de rotsen, de wind hebben
geen oren meer,
Zelfs de harten, de harten weigeren zich
te openen.
En de lier laat niets meer bloeien als hij
voorbijgaat.

*Louise Ackermann: La lyre d'Orphée
(1863)*

DEEL 3

Quand Orphée autrefois, frappé par les
Bacchantes,
Près de l'Hèbre tomba, sur les vagues
sanglantes
On vit longtemps encor sa lyre surnager.
Le fleuve au loin chantait sous le fardeau
léger.
Le gai zéphyr s'émut; ses ailes
amoureuses
Baisaient les cordes d'or, et les vagues
heureuses

Toen Orpheus, getroffen door de
Bacchanten,
Bij de Hebrus neerviel, zag men nog
lang
Zijn lier op de bloedige golven drijven.
De rivier zong in de verte onder de
lichte last.
De vrolijke zefier roerde zich; zijn
verliefde vleugels
Kusten de gouden snaren, en de
gelukkige golven

Comme pour l'arrêter, d'un effort doux
et vain

S'empressaient à l'entour de
l'instrument divin.

Les récifs, les flots, le sable à son passage

S'est revêtu de fleurs, et cet âpre rivage

Voit soudain, pour toujours délivré des
autans.

Au toucher de la lyre accourir le
Printemps.

Haastten zich, als om hem tegen te
houden

in een zachte en vergeefse poging rond
het goddelijke instrument.

De riffen, de golven, het zand op zijn
weg

bedekten zich met bloemen, en deze
ruwe kust

zag plotseling, voor altijd bevrijd van de
zuidenwind,

bij het geluid van de lier de lente
aankomen.

*Louise Ackermann: La lyre d'Orphée
(1863)*

vertaling: redactie